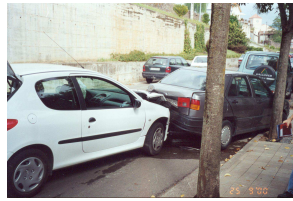

Capella de la Mare de Deu dels Desemparats

PASSEIG DESEMPARATS

Passeig abans, ara és per a tot. 3 hores atrapat Recuperem

L'Estat Català

L'Air Bag va ser la salvació de la "xofer" Víctimes: arbre, farola i jo, si hi hagués estat esteve@roure.cat

14/01/2020 nº 165

PARAFRASEJANT

“La terra em crida”

És una expressió que s'utilitza quan hom, ja gran, no es troba gaire fi i fuig de segons quines feines. Hi ha moments que no ens adonem que ja som grans i d'altres, sol ser quan les nafres ens reclamen més atenció, que ens fan sentir que “la terra ens crida”.

Avui m'he adonat que tinc una dent que em belluga molt -- una més que està arribant al seu final -- i hauré d'anar molt amb compte amb el que mengi. Això m'ha fet recordar l'avi Esteve, padrí meu, quan a vegades venia a casa per portar alguna vianda de la seva vinya i la mare l'obsequiava amb un tros de pa i un vas de vi, el pa ben segur que era per no prendre el vi sol. Es treia un ganivet de la faixa, l'obria i amb molt de compte, perquè el ganivet tenia el tall molt fi, tallava el pa amb les dues mans i a trossets molt petits. Mai no vaig pensar que ho fes per necessitat, ho considerava un costum curiós, però ara penso que ben segur que ho feia per problemes de dentadura.

Tot i que en Planella, el fuster de Bianya, alguna vegada m'ha dit: Vós no us hauríeu de morir mai!. Sol ser quan li ensenyo algun dels meus sistemes o maneres d'interpretar l'ofici de fuster, això no fa pas que em senti més jove o menys vell, tant se val. L'última sentència d'en Planella, encara més “profunda” va ser: Vós hauríeu de tornar a néixer!. No em desagrada que en tractin de Vós, és el tractament que de petits donàvem a la gent gran en senyal de respecte i consideració, costum actualment ben desarrelat.